

ע"פ (מרכז) 33139-03-24 - פלוני נ' מדינת ישראל

ע"פ (מרכז) 33139-03-24 - פלוני נ' מדינת ישראל מהוזי מרכז

ע"פ (מרכז) 33139-03-24

פלוני (עציר)

נ ג ד

מדינת ישראל

בית המשפט המוזי מרכז-lod

[22.09.2024]

כבוד השופט הבכיר, ברנט-אב"ד כבוד השופט הבכיר, שפר

כבוד השופט בורנשטיין

פסק דין

1. לפנינו ערעור על גזר דין של בית המשפט השלום בנטעה בת"פ 26276-05-23, מיום 19.02.2024 (כב' סגנית הנשייה, השופט זהר דיבון סגל).

2. המערער הורשע על פי הודהתו בעובדות כתוב אישום המתוקן בביצוע עבירות של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); תקיפה בן זוג לפי סעיף 379 + סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין, וחבלה במאידך ברכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

3. על המערער נגזרו עונשים אלה: 34 חודשים מאסר בפועל, והפעלה במצטבר של מאסר מותנה בן 6 חודשים מ-ת.פ. 226606-01-22, כך שבסך הכל ירצה 40 חודשים; 6 חודשים מאסר על תנאי ו-3 חודשים מאסר על תנאי, בתנאים הנוקבים ברגע הדיון; פיצוי למתלוננת בסך של 4,800 ₪.

4. כמתואר בכתב האישום המתוקן, הרישומים 03.05.2023 בסמוך לשעה 20:00, נפגש המערער עם בת הזוגו מהה כ-8 שנים (להלן: "המתלוננת"). בין השניים נתגלו וויכוח, במהלךו הכה המערער בחזקה בדלתות רכבה של המתלוננת וגרם לעילוקם הפח תוך שחרר באמצעות חפץ חד את צינור המנווע. בהמשך, נסעו השניים למוסך לתיקן את הנזק, שם מסר להם בעל המוסך כי אין יכולתו תיקן את הנזק והם עזבו את המוסך, בנפרד. המתלוננת נסעה ברכבה והמערער נסע ברכבו בעקבותיה.

במהלך, יצאה המתלוננת מרכבה, נכנסה לרכבו של המערער כשרגליה נותרה מחוץ לרכב. אז ביקש ממנו המערער שתיכנס לרכב ותישע עמו. משטרובה, אמר לה: "את באה איתי", הכניס את רגליה לתוך הרכב, סגר את הדלת, והחל בנסעה מהמקום לכיוון גבעת אוולגה. שם שכר המערער "חדר לפי שעיה". בעת שהייתה בחדר, נשכוב המערער על המיטה ודרש מהמתלוננת לשבת לידיו. כשביקשה המתלוננת ללקת לביתה וקמה מהמיטה, אמר לה המערער כי היא לא הולכת והכה בראשה וברגלייה במכות אגרוף. אז אמר לה כי הוא התגעגע אליה והשניים קיימו יחסיAIM. בעת שהמתלוננת קמה מהמיטה, היכה אותה הנאשם במכות אגרוף חזקה בגבה, וכשביקשה שוב שייחזר אותה לביתה, השיב לה: "אין לחזור הביתה את נשרת איתי". לאחר זמן מה, עזבו השניים את החדר ונסעו לכיוון בית הורי הנאשם באבן יהודה.

ביום שלמחרת, 4.5.2023 סמוך לשעה 00:07, הגיעו השניהם לבית הורי המערער, האחרון הכנן ארכות בוקר. בזמן זה הצליחה המתלוונת להטען את מכשיר הנייד שלה שהיא כבוי, באמצעות מטען שמצאה, שלחה הודעה לדודתה וביקשה את עזרתה. לאחר מכן שוב ביקשה המתלוונת מהמעערר לחזור לביתה, ומשהбиין כי יצרה קשר עם מישהו, חטף ממנה את מכשיר הטלפון הנייד שלה וכיבתה אותו.

בהמשך, נכנסו השניהם לרכבו של המערער ונסעו לכיוון המקום בו החנתה המתלוונת את רכבה. בו בעת יצרה הדודה קשר עם אחותה של המתלוונת, סיפרה לה על ההודעות, והאחות דיווחה למשטרת. שוטרים שהגיעו לתחנת הרכבת בית יהושע, פגשו באחותה. באותו הזמן, החלפו המערער והמתלוונת בנסיעה ברכב על פני האחות והשוטרים, המתלוונת צעקה לעברם, והמעערר הגביר את מהירות הנסיעה וنمאל ממקומו, עד שהגיע למקום בו חנה רכבת של המתלוונת, שם הוריד אותה, השיב לה את מכשיר הטלפון הנייד ועזב.

במישו גרם המערער למATALונת שברים בזימים רוחבים של חוליות 2א- 2בצד ימין המהווים חבלה חמורה.

5. בגין דינו קבע בית משפט קמא כי במשישו פגע המערער במATALונת, בזכותה היסודית והטבעית לכבוד, לשמלות גופה, רכושה ובטחונה והפר את זכותה לשלוות נפש ותחושים ביטחון. אין מדובר באירוע קצר שנבע מסערת גשות נקודותית ובלתי נשלטת, אלא באירוע שהחל בשעות הערב, המשיך אל תוך הלילה והסתיים רק ביום לאחרת.

במהלכו, המערער נהג בה משל היתה חפץ בידי בעליו, הוא נטל לעצמו בכוח את הזכות להחליט עבורה, הפגין כלפי אלימות קשה, הצר את עצה, חייב אותה לשחוות במחיצתו ובקרבתו, נטל ממנה את יכולת השיטה כמו גם את יכולת לקום ולעוזב וכן לקח ממנה את האפשרות ליצור קשר טלפוני עם הסביבה.

6. אשר למתחם העונש ההולם ציין בית משפט קמא, כי ניכרת המגמה של החרפת העונשים בגין עבירות אלימות במשפחה, ותו록 שסקיר את ההחלטה קבע מתחם שבין 48-24 חודשי מאסר, לצד רכיבי עינויו נוספים.

7. אשר לנسبות שאין קשורות לעבירה, שקל בית המשפט קמא את נסיבותו האישיות, את הودאותו בכתב האישום המתוקן, הגם שהיא הייתה לאחר שימוש מרבית הראיות ולפיכך משקללה נמוך יחסית, מה גם שניכר כי עודנו מייחס אשמה רבה למעשהה של המתלוונת. לחומרה שקל בית המשפט קמא את עברו הפלילי של המערער. לחובתו ארבע רשותות קודמות והוא ביצע שורה של עבירות ובכלל זה, שביל"ר, אלימות זוגית, אלימות נגד שוטרים, והפרת צוים שיפוטיים. בית משפט קמא ציין במיוחד את הרשעתו האחורה של המערער, כשהינה בלבד קודם לכך, שבעתה נידון ל-6 חודשי מאסר מותניים ופיצוי. באותו מקרה המערער תקופה את המתלוונת תוך שעובי או רוח נחלצו להגנתה.

בהמשך, שלח המערער הודעה טקסט למATALונת, הגיעו למקום העבודה, חטף ממנה את מכשיר הנייד והשיב אותה יומם לאחר מכן, דרש ממנה לפגוש בו והודיע לה שאינה חוזרת לעבודה וזאת חרף צו איסור יצירת הקשר שהוטל עליו בשעתו. מכאן הגיעו בית המשפט קמא למסקנה לפיה דבק במשפט דפוס התנהגותם אלים תוך שניכרת הסלמה בנסיבות האלים ובנסיבותיהם, כך שבנסיבות אלו ובHUDר השתלבות בטיפול בתחום האלים, הרי הסיכון להישנות עבירות בעתיד אינם מבוטלים.

8. נכון כל האמור, ובהתחשב בנזק ובבסיס שגורם למATALונת, השית בית המשפט קמא על המערער את העונשים המפורטים לעיל. אשר להפעלת עונש המאסר המותנה סבר בית משפט קמא, כי יש להפעילו במקרה הימורים מיחדים המצדיקים להפעילו בחופף.

9. המערער אינו משלים עם גזר הדין וטוען כי שגה בית משפט קמא עת קבע כי מדובר בנסיבות אלים שנמשכו כיממה וכי שגה עת קבע כי המערער המשיך לעשותות כראות עיניו בלי להתחשב ברצונותיה של המתלוונת.

למעשה, המתלוננת היא שיזמה את המפגש עם המערער, תוך השמעת אויומים וعلבונות, והוא זו שרצתה לkiem יחסים אינטימיים, לפי עדותה שלה ולפי מאות ההודעות האובייסיביות והማיימות שלשלחה לו באותו ערב הכללים אף איום להגש תלונה כזבת במשפטה. עוד טען, כי המתלוננת שיבשה היליכי משפט עת מהקה את ההודעות הרבות שלשלחה למעערער בטרם מסרה את תלונתה במשפטה. לטענותו, לא ניתן להטעלם מהתנהלותה של המתלוננת שהזיכה את המערער מכליו. במהלך הויכוחים ביניהם איבד המערער עשתוניותו והיכה את המתלוננת וגרם לה שבר בגבה, אך המתלוננת הגזימה באופן בו תיארה את הנזק שנגרם לה. לטענותו, שגה בית משפט קמא שלא נתן משקל להתנהלות זו של המתלוננת. עוד טען המערער כי העונש שהוטל עליו חורג לחומרה ממדיוניות הענישה נוכח הפסיקה הקיימת כפי שהוצגה בפניו בבית משפט קמא ובפניו, וכן כי לא ניתן משקל מסויק לנסיבותו האשיות.

10. בדיון בפניו חזר ב"כ המערער על עיקר הטענות שעלה בכתב, תוך שחדגיש כי התנהלותה "האלימה", כלשונו, של המתלוננת, לרבות משלוח عشرות רבות של מערער (מסרונים שהגישו לנו במהלך הדיון ושהוגשו גם בבית משפט קמא וסומנו ת/17), לא הובאה בחשבון בסוגרת פסק הדין. ב"כ המערער אף צין, וחזר וצין, כי המערער הקדים ושילם את מלא הפיצוי למתלוננת, וגם בכך יש כדי להצדיק הקללה בעונשו.

11. המשיבה בטיעוניה בפניו סמכהידה על גזר דין של בית משפט קמא ועל נימוקיו ומסקנותיו, ועתה לדוחית הערעור. ב"כ המשיבה הדגישה כי אין מדובר באירוע קצר, אלא באירוע מתמשך, וכי התנהלות המתלוננת שכיחה במצבים אלה של נשים מוכחות המתักษות לשחרר מדפוס היחסים האלים. ב"כ המשיבה אף עדדה על כך שהמעערער ניהל את הליך ההוכחות כמעט עד תומו ולא נטל אחריות, הגם שהודה. ב"כ המשיבה צינה כי במהלך דבריה בפניו השמעה המערער עצוקות כלפי, באופן המלמד כשהעצמו על דפוסיו האלים.

12. לאחר שעיננו בגזר דיןו של בית משפט קמא ונתנו דעתנו לטענות הצדדים, הגיעו לכל מסקנה כי דין הערעור להידחות.

13. צדק בית משפט קמא שעמד על חומרת מעשו של המערער, אשר נהג במתלוננת כבחף חסר רצון משל עצמו, חמס ברגל גסה את חירותה, הפגין כלפי אלימות קשה, כפה עליה לשחות במחיצתו ובקרכותו, ואף מנע ממנה את האפשרות ליצור קשר עם הסביבה. למוטר גם לומר כי יש להביא בחשבון את הנזק הקשה ביותר שגרם המערער למתלוננת, כאשר המכחה שהכח אותה, זמן קצר לאחר שהשניים קיימו יחסי אינטימיים ובלא כל סיבה נראית לעין, גרמה לשבר בחוליות גבה, כפי שניתן ללמידה הרופאים המצוים בתיק.

14. ב"כ המערער הקדיש חלק גדול מטענותיו בערעור להתנהלותה של המתלוננת, לרבות האובייסיה שנגעה כלפי, ההודעות הרבות שלשלחה לו, והאויומים שהשمية כלפי, באופן שגרם לו, לטענותו, לאבד עשותנו. אלא שلطענו, טענות אלו אי בהן אלא כדי ללמד, כי התרשםו של בית משפט קמא כלפי המערער לא הפנים את חומרת מעשו, והוא מטיל את האשמה למשעו על ידי המערער, בשום פנים ואופן אינה מצדיקה את העבירות הקשות שביצע כלפיה, ויש להזכיר על כך שהמעערער ממשיר בקו טועון מקום זה גם בפניו.

15. אף לא מצאנו כי העונש שהוטל על המערער חורג ממדיוניות הענישה המקובלת. כפי שציין בית משפט קמא, בעבירות אלימות מסווג זה, אפשר למצוא מנגנון של עונשים, והדבר תלוי בנסיבות המעשה והעושה. נוכח חומרת מעשו של המערער, והפסיקה הקיימת, המתחם שקבע בית משפט קמא נראה בעיניו, ובוודאי שאינו מצדיק את העverbותנו.

16. הוא הדין במיקומו של המערער בתוך המתחם, המביא בחשבון, מחד, את נסיבותו האשיות ואת הודהתו (הגם שמדובר בהודאה שהיא בעירה פורמלית), ומנגד, את עבורי הפלילי המשמעותי, ובמיוחד הרשותו מהעת האחורה, כאשר אף במקרים זה נהג באלימות קשה ובכוחניות. מסקנותו של בית משפט קמא כי המערער הוא בעל דפוסים אלימים, כאשר ניכרת הסלמה הן במערכות עצמו והן בתוצאותיהם, וכי הסיכון להישנות עבירות מעין אלה בעתיד אינו מבוטל, מקובלת עליינו במלואה.

17. סוף דבר - הערעור נדחה.

ניטן היום, י"ט אלול תשפ"ד, 22 ספטמבר 2024, במעמד הצדדים.